R. 1930.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA. Nr. 2. 15 stycznia 1930.

TREŚĆ:

OKÓLNIK Nr. 1516/II. GS./30
w sprawie
dodatku na mieszkanie za styczeń, luty i marzec 1930 r.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

Na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 27 grudnia 1929 r. L. D. III. 8421/I/29, zarządzam zaliczkową wypłatę dodatku na mieszkanie za styczeń, luty i marzec 1930 r. włącznie w wysokości dotychczasowej, określonej okólnikiem z dn. 5 kwietnia 1929 r. Nr. 1461/II. G.S./29 (Dz. Urzęd. Nr. 8/29).

Warszawa, dnia 4 stycznia 1930 roku.

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1517/II. A/30
w sprawie
udzielania odpisów wyroków Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń.

Do wszystkich sądów.

Doszło do mojej wiadomości, że nie wszystkie sądy stosują w praktyce przepis art. 97 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 64).

Ponieważ zaniedbanie takie uniemożliwia odpowiednie redagowanie Rocznika Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń zgodnie z przepisem art. 97 ust. 2 przytoczonego rozporządzenia, przeto przypominam wszystkim sądom obowiązek udzielania Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń odpisów wszelkich wyroków w sprawach ubezpieczeniowych.

W celu ujednostajnienia praktyki w tym względzie winny wszystkie sądy wyrokujące w sprawach ubezpieczeniowych sporządzać, poza zwykle potrzebną ilością odpisów wyroku, jeden odpis uzasadnionego wyroku przeznaczony dla Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń i dołączać go do akt sprawy.

Sąd pierwszej instancji, do którego akta wracają po uprawomocnieniu się wyroku, winien następnie odpisy te wyłączyć i razem przesłać pod adresem: Ministerstwo Skarbu, Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń w Warszawie.

O ile w toku postępowania nie założono środków odwoławczych sąd pierwszej instancji prześle po uprawomocnieniu się własny wyrok z odpowiednią adnotacją.

Obowiązek przesyłania odpisów nie odnosi się do wyroków cywilnych zaocznych i wyroków zapadających na podstawie uznania roszczenia lub cofnięcia skargi (powództwa) oraz do orzeczeń nie załatwiających sprawy merytorycznie.

Warszawa, dnia 3 stycznia 1930 roku.

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1518/I. U./30

w sprawie ściągania grzywien (kar pieniężnych) i kosztów postępowania karnego.

Do sądów i urzędów prokuratorskich w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

W celu ujednostajnienia praktyki sądowej w zakresie niektórych zagadnień, dotyczących ściągania grzywien (kar pieniężnych) i kosztów postępowania karnego, wyjaśniam jak następuje:

1. W myśl art. 46 § 1 przepisów wprowadzających k. p. k. po wejściu w życie tego ostatniego (do czasu wydania ustawy przewidzianej w art. 531) pozostają w mocy dotychczasowe przepisy o egzekucji pieniężnej w postępowaniu karnem, a więc art. 974 i częściowo art. 189 u. p. k. z r. 1864 (gdyż art. 46 § 1 jest lex specialis względem art. 1 § 1 p. 1 przep. wprow.), art. 59 rozporządzenia o postępowaniu przymusowem w administracji z 22 marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) oraz postanowienia taksy dla komorników sądowych. Jednakże przepisy k. p. k., dotyczące wykonania wyroku wogóle oraz kosztów postępowania obowiązują jeszcze przed wejściem w życie ustawy, przewidzianej w art. 531, która ma dotyczyć tylko egzekucji samej. W tych przepisach zasada (wypowiedziana w reskrypcie z 23 czerwca 1925 roku Nr. I. U. 1290/25), iż wynagrodzenie komornika wraz ze zwrotem kosztów przejazdu i dietami obciążają tylko skazanego i w żadnym wypadku nie Skarb, znajduje wyraz zupełnie niewątpliwy. Art. 558 k. p. k. stanowi, iż od skazanego ściąga się koszta wykonania wyroku, zaś Skarb koszta postępowania ponosi tylko w wypadkach wyraźnie wskazanych (art. 560, 561, 565). W myśl zaś art. 566 lit. i) k. p. k. koszta wykonania wyroku należą do kosztów postępowania, a w myśl art. 572 koszta wykonania kary grzywny obejmują wynagrodzenie urzędnika egzekucyjnego za wszystkie jego czynności.

Komornikom za ściąganie grzywien i innych kar pieniężnych należy się wynagrodzenie stosownie do taksy, przewidzianej ustawą z dnia 9 lipca 1920 roku (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 450) w brzmieniu ostatnio ustalonem przez rozporządzenie z dnia 30 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 689). Art. 12 dekretu Rady Regencyjnej z 22 lutego 1918 roku (Dz. Praw Nr. 5, poz. 10) postanawia, iż komornicy nie otrzymując pensji, pobierają wzamian za to opłaty stosownie do przepisów specjalnych. Obowiązek bezpłatnego ściągania kar pieniężnych mógłby obciążać komorników jedynie na mocy ustaw, niema zaś żadnego przepisu prawnego, któryby zawierał tego rodzaju postanowienia, natomiast art. 572 k. p. k. wyraźnie przewiduje wynagrodzenie urzędnika egzekucyjnego. Ustawa z 9 lipca 1920 r. o taksie dla komorników dotyczy wszystkich wogóle czynności komorników tak w postępowaniu cywilnem, jak i karnem i brak w tej ustawie jakiegokolwiek przepisu, któryby moc obowiązującą powyższej taksy ograniczał tylko do dziedziny postępowania cywilnego.

Natomiast przepisy taksy dla komorników, określające obowiązek strony egzekwującej do pokrywania kosztów egzekucji, nie mają zastosowania do Skarbu w razie ściągania kar pieniężnych i kosztów postępowania karnego. Artykuły 189 i 974 u. p. k. ustanawiają **jako organa do wykonania kar pieniężnych** (grzywien) na równi z policją **komorników**,

którzy są urzędnikami wymiaru sprawiedliwości (art. 1 dekretu z 22 lutego 1918 r. Dz. Praw Nr. 5, poz. 10). O ile więc słusznie wobec przepisu art. 974 u. p. k. i art. 958 u. p. c. należy do przestępcy skazanego na grzywnę, wykonywając tę karę stosować przepisy o **stronie**, przeciw której wykonywa się egzekucję, to natomiast Państwa nie można w stosunku do komornika uważać **za stronę**, żądającą wykonania egzekucji. Nie chodzi tu oczywiście o egzekucję cywilną, w której może być stroną także Państwo jako powód w procesie, lecz o wykonanie kary (tytuł publiczno - prawny), przez organ ustanowiony procedurą karną do wykonanania takiej kary. Ponieważ Państwo w przypadku ściągania grzywny nie jest „stroną" w rozumieniu procesu cywilnego, ani nie ma być narówni z nią uważane w braku przepisu, któryby tak postanawiał, przeto także § 1 p. 19 ustawy o taksie dla komorników (Dz. U. R. P. z r. 1920 Nr. 67, poz. 450 i Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 71 poz. 689) nie ma zastosowania. Jeśli więc koszta taryfowe nie będą ściągnięte od skazanego, komornik— jako organ wykonawczy do ściągania kar pieniężnych — nie ma tytułu do żądania ich zwrotu od Państwa. Obowiązek wykonania kar pieniężnych ciąży na komorniku, jako urzędniku wymiaru sprawiedliwości, któremu wzamian uposażenia Państwo dało uprawnienie do pobierania od stron wynagrodzenia (według taks) w sprawach karnych, pozostawiając mu koszta ściągalne przy egzekucji grzywien i kar pieniężnych.

2. Przy równoczesnem załatwianiu kilku egzekucyj karnych, bądź też egzekucyj karnych łącznie z cywilnemi, diety i koszta podróży komornika należy rozkładać pomiędzy wszystkich egzekwowanych w sposób i na zasadach określonych dla równoczesnego wykonywania kilku egzekucyj cywilnych w § 1 p. 22 rozporządzenia z 30 lipca 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 689). Wynika to z istoty powyższych należności, które są wynagrodzeniem względnie odszkodowaniem za rzeczywiście odbytą podróż, wobec czego byłoby niezgodne z prawem pobieranie diet i kosztów podróży za jedną podróż tak jak za kilka.

3. Wreszcie przypominam okólnik Nr. 1007/II.A./25 (Dz. Urz. z r. 1925 Nr. 5 str. 93), a zwłaszcza jego dwa ustępy ostatnie. Okólnik ten dotyczący ścisłego przestrzegania wyłączeń niektórych przedmiotów z pod egzekucji także i w obecnym stanie prawnym zachowuje swą ważność w myśl art. 46 § 1 przep. wprow. k. p. k. Należy mieć jednak na uwadze, iż w myśl art. 46 § 2 tychże przepisów, okólnik powyższy nie może już mieć żadnego zastosowania do policji, która przestała być organem egzekucyjnym. W przypadkach dokonywania egzekucyj przez gminy (w myśl art. 59 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342, art. 46 § 3 przep. wprow. k. p. k. i rozporządzenie z 25 czerwca 1929 r. Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 386) wyłączenia z pod egzekucji przewidziane przez u. p. c. również obowiązują w myśl art. 28 rozp. z r. 1928, poz. 342, a prócz tego art. 26 i 29 przewidują inne jeszcze ograniczenia egzekucji.

4. Okólnik Nr. 348/Org./21 (Dz. Urz. Nr. 5 z r. 1921) należy uważać za uchylony.

Warszawa, dnia 15 stycznia 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:

w z. *Sieczkowski*

Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE Nr. 1242/II. GS./29
w sprawie
skarbonek Polskiego Czerwonego Krzyża.

Do władz i urzędów podległych Ministerstwu Sprawiedliwości w całem Państwie.

Potwierdzając udzielone pismem okólnem z dnia 25 lutego 1924 r. Nr. 673/II. GS./24 (Dz. Urz. Nr. 5/1924 r.) zezwolenie na rozprzedaż w sądach, urzędach sądowych i więzieniach nalepek Polskiego Czerwonego Krzyża, zezwalam zarazem na umieszczenie w lokalach tychże instytucyj, w miejscu widocznem i dostępnem dla publiczności opieczętowanych skarbonek Polskiego Czerwonego Krzyża.

Skarbonki powinny pozostawać pod opieką urzędników, pełniących we wspomnianych instytucjach funkcje kasowe.

Warszawa, dnia 28 grudnia 1929 roku.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE Nr. 1243/II. A/30
w sprawie
odpowiedniego kierowania rekwizycyj o przesłuchanie członków szkoły policyjnej na Piaskach pod Sosnowcem.

Do wszystkich sądów i urzędów prokuratorskich.

Ministerstwo Sprawiedliwości wskutek sprawozdania prezesa sądu w Sosnowcu z dnia 19 listopada 1929 r. Nr. 6448 podaje do wiadomości, że szkoła policyjna na Piaskach pod Sosnowcem znajduje się w okręgu sądu grodzkiego w Czeladzi powiatu będzińskiego, wobec czego wszelkie rekwizycje o przesłuchanie czy to kierownika lub nauczycieli tej szkoły, czy też posterunkowych policji państwowej, przebywających na kursach we wspomnianej szkole należy kierować do sądu grodzkiego w Czeladzi, a nie jak to obecnie bywa — do sądu grodzkiego w Sosnowcu.

Warszawa, dnia 3 stycznia 1930 roku.

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE Nr. 1244/II.St./30
w sprawie rocznego wykazu czynności sędziów śledczych (oraz sędziów grodzkich, prowadzących śledztwa).

Do Panów Prezesów sądów okręgowych i do Naczelników sądów grodzkich.

W związku z mojem rozporządzeniem z dnia 20 grudnia 1929 roku w sprawie rocznych wykazów władz sądowych i prokuratorskich (Dziennik Urzędowy Nr. 1 — 1930 r., poz. 3) wyjaśniam, że liczba poda-

na w rubryce 8 wykazu czynności sędziów śledczych (wzór Nr. 2) winna zawierać sumę śledztw, zawnioskowanych przez prokuratora wskutek zawiadomień władz policyjnych (rubryka 6) i wskutek zawiadomień innych władz administracyjnych i urzędów (rubryka 7) zwiększoną o liczbę śledztw zawnioskowanych przez prokuratora wskutek zawiadomień osób pokrzywdzonych złożonych bezpośrednio prokuratorowi, lub wskutek inicjatywy prokuratora, opartej na innej podstawie.

Warszawa, dnia 14 stycznia 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

KOMUNIKAT

w przedmiocie podziału powiatu siedleckiego na rewiry egzekucyjne.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 24 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104. poz. 942) — prezes sądu okręgowego w Siedlcach podzielił z dniem 1 stycznia 1930 r. powiat siedlecki na dwa rewiry egzekucyjne, a mianowicie:

I) Do rewiru I należą: wschodnia połowa miasta Siedlec, których środkiem będą ulice: Kilińskiego, Przechodnia, Stary Rynek, Jatkowa i Szlachtuzowa (numery parzyste) i gminy: Starawieś, Stok Ruski, Tarków, Przesmyki, Królowa Niwa, Czuryły i Zbuczyn i miasto Mordy oraz sprzedaż majątków nieruchomych, położonych w powiatach łukowskim i garwolińskim. Rewir ten powierzony jest komornikowi Piotrowi Leszczyńskiemu z siedzibą w Siedlcach, ul. Sienkiewicza Nr. 21.

II) Do rewiru II należą: zachodnia połowa miasta Siedlec, których środkiem będą ulice: Kilińskiego, Przechodnia. Stary Rynek, Jatkowa i Szlachtuzowa (numery nieparzyste) i gminy: Wiśniew, Domanice, Wodynie, Skórzec, Żeliszew, Niwiski, Skupie i Krześlin oraz sprzedaż majątków nieruchomych, położonych w powiatach sokołowskim i węgrowskim. Rewir ten powierzony jest komornikowi Wiktorowi Kielakowi z siedzibą w Siedlcach, ul. Sienkiewicza Nr. 58.

Uzupełnienie do wykazu zaliczek w znaczkach sądowych (Dz. Urz. Nr. 5/26).

Nazwa sądu	Awans	Właściwa kasa skarbowa	Uwagi
Sąd grodzki w Łużkach	750 zł.	w Głębokiem	dotychczas 500 zł.

BIBLJOGRAFJA.

Wyszedł z druku tom VII-my wydawnictwa p. t. „Ustawodawstwo Polskie z lat 1917 — 1928". Tom **siódmy** obejmuje wszystkie przepisy prawne, ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z 1926 r., z wyjątkiem konwencyj, umów i innych aktów prawa międzynarodowego, które po ukończeniu opracowania ustawodawstwa wewnętrznego wydane zostaną w oddzielnym zbiorze.

Przepisy prawne, objęte wydawnictwem, przytoczone są z zachowaniem układu chronologicznego Dz. U. R. P.; każda więc pozycja w wydawnictwie odpowiada odnośnej pozycji Dziennika Ustaw. Tekst jednak każdego przepisu przytaczany jest tylko o tyle, o ile obowiązuje, z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, wprowadzonych późniejszemi przepisami do dnia 1 grudnia 1929 r., przyczem zmiany zaszłe po wyjściu z druku poszczególnych tomów, przytaczane są w suplementach do tomów następnych. Teksty przepisów, które uznano za nieobowiązujące, są pominięte; pod odnośnemi pozycjami zacytowane są jedynie tytuły tych przepisów oraz umieszczone uwagi, wyjaśniające przyczyny utraty przez nie mocy obowiązującej.

Dla ustalenia, czy i w jakich częściach dany przepis obowiązuje, stosowano w miarę możności, niezależnie od wyraźnych wskazówek zawartych w tekstach, zasady ogólne, przyjęte w tej mierze w teorji.

Wydawnictwo przeznaczone jest przedewszystkiem dla potrzeb praktycznych; ogrom materjału ustawodawczego, zawartego w oficjalnych zbiorach prawa polskiego, czyni ten materjał mało dostępnym dla osób, poszukujących w urzędowym zbiorze odpowiedniego przepisu prawnego. Wydawnictwo niniejsze, podając teksty prawne w ich właściwej postaci, ma na celu przez udostępnienie materjału ustawodawczego zapobiec trudnościom związanym z korzystaniem ze zbiorów oficjalnych.

Szczegółowe wyjaśnienia, dotyczące techniki wydawnictwa, zawarte są w przedmowie do I-go tomu.

Wydawnictwo jest do nabycia **w Administracji Dziennika Ustaw, w księgarni Hoesicka (Senatorska 22),** w hurtowni księgarskiej „**Dom Książki Polskiej" (Plac Trzech Krzyży 8), w księgarni Połanieckiego we Lwowie i w księgarniach prowincjonalnych.** Cena każdego tomu wynosi **15 zł.** Urzędy państwowe, komunalne oraz instytucje przy zamówieniach, kierowanych bezpośrednio do Administracji Dz. Ustaw i obejmujących nie mniej niż 5 egzemplarzy wydawnictwa, otrzymują rabat w wysokości 20%. Urzędnicy państwowi, sędziowie i prokuratorzy w służbie czynnej przy zamówieniach zbiorowych otrzymują taki sam rabat, przyczem przypadającą z tego tytułu należność mogą wpłacać ratami po **10 zł.** miesięcznie.

Zamówienia winny być opatrzone adnotacją władzy przełożonej, stwierdzającą zajmowane przez reflektantów stanowiska służbowe i wyrażoną przez nich zgodę na potrącanie rat miesięcznych z uposażenia służbowego, celem wpłacania ich do P. K. O. na konto 30-130 lub do Kasy Administracji (ul. Długa Nr. 50). Zamówienia przyjmowane są na będące w sprzedaży pierwsze siedem tomów wydawnictwa oraz na tomy następne. **Całość obliczona jest na 10 tomów.**

Do nabycia w Administracji Dziennika Ustaw są nadto następujące wydawnictwa:

Komplety Dziennika Ustaw z lat 1918 — 1928 zbroszurowane — cena za całość Zł. 231.—

Skorowidz ogólny Dziennika Ustaw R. P. w opracowaniu pp. J. Pierzchalskiego i St. Szymorowskiego. Układ chronologiczny i alfabetyczny z wykazaniem pozycyj uchylonych i odsyłaczami orjentacyjnemi do 1 stycznia 1928 r. (Wydanie drugie poprawione i uzupełnione). Stron 641. Cena 12 zł.

Ustawa Karna Skarbowa, z komentarzem, rozporządzeniami wykonawczemi, instrukcjami i wzorami, w opracowaniu pp. J. Podczaskiego i dr. St. Śliwińskiego — cena 7 zł.

Przepisy wykonawcze do prawa o ustroju sądów powszechnych. Broszura formatu szesnastki. Stron 206. Cena 3 zł.

Przepisy wykonawcze do kodeksu postępowania karnego. Broszura formatu szesnastki. Stron 325. Cena 3 zł.

Zbiór przepisów o kosztach sądowych — cena 3 zł. 50 gr.

Orzeczenia Sądu Najwyższego Izby I Cywilnej z lat 1917/1918 — 1921, 1925 — 1928 *) i Izby II Karnej z lat 1918 — 1928.

Tablica ścienna, zawierająca przedruk ustawy o taksie notarjalnej. Cena 1 zł.

Wydawnictwa komisowe:

Skarbowość samorządu terytorjalnego w Polsce — cena 12 zł. (w oprawie 14 zł.).

Tablica orjentacyjna do ustawy karnej skarbowej — cena 2 zł.

Kalendarz sądowy na rok 1930, zawierający obszerny materjał informacyjny dla sędziów, prokuratorów, adwokatów i t. p. — cena 7 zł.

*) Lata 1922, 1923, 1924, 1925 i 1926 I półr. — wyczerpane.

SPROSTOWANIE.

W Nr. 1 Dziennika Urzędowego z dn. 2 stycznia 1930 r. w załączniku wzór Nr. 2 (str. 5) nad rubrykami 6 i 7 pod wyrazem „wpłynęło" powinien być przedział z tekstem: „od prokuratora"; na str. 9 w zał. Nr. 6 cz. 1 tekst zamieszczony nad rubrykami 1 — 4 powinien brzmieć: „Ogólny ruch śledztw", zaś tekst nad rubrykami 17 — 20 powinien brzmieć: „Ogólny ruch dochodzeń"; na str. 13 (wzór Nr. 43) tekst podany w rubr. 20 winien brzmieć: „Sprawy ogólnego dziennika N".

Warszawa. Drukarnia Państwowa. Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości. Nr. 48327

Cena 20 gr.

Od Administracji: Prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości wynosi 2 zł. kwartalnie, 8 zł. rocznie.